

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

SZERKESZTŐSÉG:

az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában, földszint.
Kéziratokat nem adunk vissza.

Telefon-szám: 151.

ELŐFIZETÉS: Helyben 1 évre 12 frt, 1/2 évre 6 frt, 1/4 évre 3 frt, 1 óra 1 frt. — Vidéken 1 évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 8 frt 50 kr, 1 óra 1 frt 20 kr.

HIRDETÉSEK: 6-hasábos petit sor egyszer 8 kr, minden következőnél 6 kr. Bélyegdíj külön 30 kr. Nyilttér sora 20 kr.

KIADÓ-HIVATAL:

ARADI NYOMDATARSASÁG (az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában.)

Telefon-szám: 151.

Végletek.

Budapest, november 21.

—a— Két ellenkező hatás zudul fel most nálunk a közvéleményre: egyik a Kossuth Ferencz-féle közjogi izgatás, a másik a *katholikus néppártnak* megalakulása. Mindkettő a nép elemi erejű szenvedélyeinek felkavarására céloz, s ha kifejlésében akadályra nem talál, vihar lesz belőle, mely végzetes veszélynek teheti ki a magyar állam s a magyar nemzet lét-alapját.

Kossuth Ferencz souverain felségjogu parlamentet hirdet, mely az 1793-iki francia konvent mintájára többségében *egyedüli* törvényhozó, s csak ha ennek határozatait a király föltétlenül szentesíti, egyedül akkor ismeri el annak alkotmányosságát. E felfogás egyenesen megtagadja az ezer éves magyar közjogot, mely szerint törvény csak a képviselőházi felsőházi többségek egyező akaratából s annak a koronás király által való szentesítéséből származhatik. Loyaltása csak addig tart, míg a király föltétlenül alá rendeli magát a parlament akaratának, ellenkező esetre fenyegetőzik, mint most Debreczenben tette a 48-as honvédek küldöttségéhez intézett beszédében. S az alföldi városok népe ezernyírel tizezernyre szaporodó tömegekben ujjongja őt körül, a debreczeni banketten állva hallgatják, mint fejedelmi toasztokon szokás, s örülten tapsolják felköszöntőjét, s midőn egy debreczeni lelkész a Kossuth-mámorból percze magához tér, s ő Felségére, Magyarország bölcs, jó, alkotmány-tisztelő e népe-szerető királyára emel poharat, a cigánybanda — bizonynyal nem a maga

fejéből, de a bankettezők egy részének megbizásából — tus helyett annak a hirdető német-csufoló nótának elhuzásával felel rá, mely a vonatkozásban nyílt fel ségsértést involvál! S a lapok, melyek e jelenetet agyonhallgatni próbálták, bizonynyal nem azért tették, mintha a magyar nemzet jóhírnevét tönkretelhető ezen arcpiritó fordulat gaz rendezőit a banket közönsége érdeme szerint rögtön meglinchelte volna.

Ez az egyik hatás: az illoyális, a forradalmi, mely a magyar nép heves szabadságszeretete révén akar belopódzni a szivekbe.

S ott van a másik, mely a *székesfehérvári kath. gyűlésből* indult ki, s mely a kath. néppártot már meg is alapította. Ez meg egyenesen a parlamentáris alkotmányosság ellen tör, azon váddal, hogy annak segítségével a mostani kormány a keresztény vallás szentségeit akarja lábba tiporni, s fraternizál az ellenséges nemzetiségekkel ezek szövetségeért, melynek diadal esetén bizonyára drága árba lenne: az egységes Magyarországnak föderalista töredékekké mállasztása s ezekben a magyar nemzetnek halálra gyöngülése.

Egyik oldalon a szabadságszeretetek függetlenségi vágyak s szenvedélyek viharává dagasztása s másik oldalon a választási fanatizmus vészangyalainak szárnyra bocsátása, polgár- és vallásháború!

Ez következik be, ha megakadályozásra nem talál.

Nem hallatszik-e be vajjon a képviselőház ablakain a keletkező vihar zugása? S nem döbrenti-e meg a király-

hűség, az 1867-iki közjogi rend s a józan szabadság híveinek sziveit? A nemzeti párt ezekhez tartozik a maga állítása szerint, s mégis a szélsőkel versenyezve ostromolja ama nemzetbiztosító kincsek egyik legerősebb védőjét: *Hieronymát*. Kormányt vél támadni csak, midőn rendszert és alá a felforgatás számára . . .

BELFÖLD.

A Kossuth-ribillió.

A turini trónpraetendens Kossuth Ferencz tiszteletére Debreczenben rendezett kivilágítás alkalmával üdvös fenytékben részesítette az utczának lelkes szuvern népe a gyertya kimélő takarékos cziviseket, s temértelen ki nem világitott ablakot bevart. A hazug szélbali sajtó nagyon szeretné eltussolni ezt a „hazafias tüntetést”, és azt akarja elhitetni a világgal, hogy mindössze is csak két szabadelvű embernek ablakát zuzták be, azt is nem a Kossuth-rajongók, hanem felbérelt agent provocateurok tették, még pedig azért, mert a két szabadelvű párti közül egyiknek apósánál volt Kossuth Ferencz megszállva, a másik pedig melegen üdvözölte a vendéget a Csokonay-társaság ülésén. Miután az ily együgyű és rosszakaratu hazugságra a nyomon járó ozáfolat a legillőbb felelet, egy pár illetékes és mindenesetre páratlan ellenzéki újság tudósítását idézzük. A „Debreczeni Hirlap” keddi száma szépítőleg ezt mondja az esetről:

A tüntetések.

„Tegnap mi is hírt adtunk arról, hogy vasárnap este mikor a népa honvédsiroktól a városba visszatel é ö szönlött, a hatvan-

Az „Aradi Közlöny” tárczája.

Nemzeti szellem az irodalomban.

— Irta: Sziklay János dr. —

Egy nemzet szellemei élete, kulturája irodalmában tükröződik vissza. Irodalma gazdagságából és tartalmasságából következtethetünk műveltségének fejlettségére. Még az anyagi téren, vagy a művészetek különböző ágaiban megért sikerei sem ítélhetők meg e sikert feltüntető irodalmi alkotások nélkül.

Midőn tehát a nemzeti szellem életéről akarunk tudomást szerezni, meg kell találunk az írott alkotásokban magát a szellemet. Nem elég, hogy a nemzeti nyelv szavaival szóljon hozzánk, de ismerjük föl rajta a nemzeti sajátosságokat, az észjárásának azt a jellemző tipikusságát, mely a nemzet minden tagjával többé-kevésbé közös, melyet ösztönszerűleg mindenki örömmel megérez, a mint idegenkedve érzi meg annak hiányát. Definálni nem lehet ezt a szellemet; nyilatkoznia kell annak a felfogásban, a gondolatok kifejezésében, a szavak helyes alkalmazásában, azok színében; legkevésbé a tárgyban, hanem annak feldolgozásában kell nyilatkoznia a nemzeti szellemnek, a mint az ráüti bélyegét a francia és angol klasszikusok idegen tárgyú műveire is. Kétségtől ajánlatosabb és a nemzeti szel-

lem kifejezésére alkalmasabb az a tény, melyet a szorosán vett nemzeti életből veszünk; de föltétlenül nem szükséges, sőt éppen a tárgyválasztás kizárólagossága ejtette tévedésbe eddig azokat, a kik a nemzeti irány kultiválását követelték; mert tulságos következetesség utjára lépve, elfelejtették, hogy egyrészt a tudományos irodalom a legtöbb esetben idegen dologot kénytelen szemlélődése tárgyává tenni, másrészt a belletrista fantáziája nem zárhatja el magát egy ország geográfiai vagy etnográfiai határköveivel.

Nem a tárgy választásában nyilatkozik tehát a nemzeti szellem, hanem az író előadásában. Ugy kell azt megjelenítenie előttünk, hogy megértstük és megérezzük benne azt, ami természetes nemzeti gondolkodásunknak megfelel, vagy szívünket megkapja, ami őszhangban áll a mi sajátos, minden idegentől különböző életmódunkkal és életfelfogásunkkal, haszonnal tanulhassuk meg belőle azt, ami a nemzeti élet és műveltség eredeti alapokon való fejlesztését megsegítheti. A tudományos irodalom előtt folyvást ott lebegjen a ozél, hogy ne csak általános tudás matériáját adja, hanem eszközt adjon a nemzet kezébe a saját szellemében való művelődés tökéletesítésére. A szépirodalom ne tévessze szem elől, hogy eredeti képet kell olvasói előtt feltárnia, melyben még akkor is, ha idegen ruházatu alako-

kat lát, önmagát lássa esztelenkedni s önmagát hallja beszélni, szóval önmagát találja föl erényeiben és hibáiban, azok emeljék önértetét, emezek sarkalják a magába szállásra, megtisztulásra.

Sajnos, hogy mai napig nem igen dicsekedhetünk irodalmunkban a nemzeti szellem ápolásával. Még csak nem is keressük. Tudományos irodalmunk és szépirodalmunk osekély kivétellel idegen levegőben él, nem egyszer készakarva. Tudományos életünk ujjásbredése még sokkal korábbi keletű, hogy sem megmenekülhetne egyhamar az értelmiség nagy rokan álló külföldi tudományos élet hatásától. Meg aztán a tudomány anyaga is olyan, mely mintegy magával hordja a kozmopolitizmust, akár a művészet; noha a gondolkozás restsége vagy kényelmessége hajlandó nemcsak hinni, hanem hirdetni is, hogy a tudomány merőben nemzetközi, melynek a nemzeti szellem csak ártalmára van. Oriási tévedés ez, a német-iskola aberrációja, amit különben nekünk nem kell megczáfolnunk, mert tényekkel ozáfolják meg az angol, francia és olasz tudósok nemzeti szellemtől áthatott, de egyetemes tudományos becszel bíró művei. Mindazáltal, mondjuk, tudományos irodalmunk nagyfoku nemzetietlensége, mely még a történelmi művekben is meghonosodott, a mi viszonyaink közt még menthető; de meg nem bocsátható

utozán, vár-utozán, nagy-mester-utozán és a Csokonai-szobortájékán többeknek ablakait bezúzták.

Hogy ez a kedélyes incidens, mely többek ablakába került, milyen mérveket öltött, arról a szintén ellenzéki „Nagyvárad” alábbi sürgönye számol be:

„Debreczen, nov. 19. (Saját tud. táv.) Debreczenben elmúlt éjjel óriási Kossuth-tüntetés volt. 300 ki nem világitott ablakot betörték. Egy tekintélyes debreczeni polgár hadnagy fia karddal rontott ki. A rendőség közbelépett és megakadályozta a nagyobb bajt. A sokaság a Hatvani- és Várnagy-mester-utczákon bezúta a kivilágitatlan ablakokat. A Kossuth-nótát énekelve, a pecsovicsokat abczugolták. Bevették Reindl százados ablakait, a kinek apósánál Kossuth szállva volt, valamint Géresy Kálmánét, aki a Csokonay-társaság ülésén Kossuthot üdvözölte. A rendőri jelentés 300 bevett ablakot említ. Letartóztatás nem történt.

Végül a „Debreczeni Ellenőr”-t idézzük, még mely lap szintén foglalkozik az esettel a többi közt ezeket írja: „A honvédsiroktól a nép fáklafényénél és a tűzoltó zenekar zenéje mellett tért vissza a Békényházhhoz. A ki nem világitott ablakokat törni, szelni kezdte. A Hatvan-, a Vár-utczák és a mellékutczák vandal rombolás képét mutatják a néhány egyházi épület ablakai is be vannak törve. A hatvan-utczai kerületben rendőrségi jelentések szerint majd kétszáz ablak lett áldozata a nép dühének, a péterfiai kerületben is 85 ablaktáblát vertek be. Gratulálunk azoknak, a kiket illet.”

Furcsa loyallitás. A debreczeni napok után hangjai foglalkoztatják még folyton a közvéleményt, és mind általánosabbá s fokozottabbá lesz a felháborodás, a mint a Debreczenben lefolyt felségértő tüntetések mámorából egyes momentumok utólag jobban kidomborodnak. A többi között kinos feltűnést kelt mindenfelé Kossuth Ferencnek egy tapintatlan kijelentése, melyet a honvédekhez intézett beszéde közben tett, midőn t. i. a szabadság-hősök érdemeit méltatva így szól: „Bennünk is megvan azelhatározás, hogy hasonló esetben készek vagyunk hasonló tenni.” Hát hogy a magyarokra is jöhetnek, sőt bizonyára fogják jönni a történet jövő korszakaiban nehéz napok, az bizonyos, valamint az is, az utókor sem fogja a fenyegető katasztrófák bekövetkeztét ölbe tett kezekkel nézni. De hogy ezen eseményeket épen a 49-iki véres napokkal hozza kapcsolatba, melyekhez hasonlóban — úgy-

mond — hasonlóképp járunk el, és ezt teszi ugyan azon király által védett és fentartott alkotmányos, békés éra idejében, kivel a szörnyű végzet ama napokban szembe állította volt a nemzetet, de a kivel azóta több mint 4 évtizeden át békében él: ez igen furcsán jellemzi Kossuth Ferencnek uton-utfélen hangzott loyallitasát. Annyit mindenestre állíthatni, hogy az a bizonyos drótos tót vagy hottenotota nem csinálhatta volna ezt a dolgot — kevésbé tapintatosan.

A tegnapi minisztertanács hír szerint megbeszélés tárgyává tette a Kossuth Ferenc debreczeni látogatása alkalmával előfordult, eléggé nem kárhoztatható tüntetést s megállapította a választ, melyet a miniszterium egyik tagja az e tárgyban előterjesztendő interpellációra adni fog. Hír szerint foglalkozott a minisztertanács avval is, hogy a politikai helyzetre való tekintettel fölkérés a korona a fölterjesztett egyházpolitikai törvényjavaslatok melőbbi szentesítésére. Képviselői körökben vnlószünnek tartják, hogy a kabinet feje a legközelebbi napok során Bécsbe fog utazni.

Összefüggő szálak. Ezen a címen a következőket írja a Nemzet: A képviselőház folyosóján, a hol kedden élénk beszélgetés folyt a Székesfejérvárort és a Debreczenben történtek fölött, nyitlan beszéltek, hogy a debreczeni famózus cigányozás értelmi szerzője az a bizonyos uri egyén, a ki széles ellenzéki létére mindenkor szolgálata késs eszközül adta oda magát a klerikális reakciónak a szabadelv reformokkal szemben. Többen még meg is botránkoztak e fölvelesen, mert hisz ilyen lealacsonyodás ép oly kevésbé fér meg a klerikális főuri isléssel, mint a mellverdeső szélsőbali néptribunuság fitogtatott allérjeivel. De a kik számot vetnek az események pszichológiájával, azok megtalálták az összefüggést a székesfejérvári reakzionárius szemforgatás és a debreczeni botránkosan felháborító eset között. Ma ezeket a szálakat a magyar ultramontán lap nyitlan összeköti. A Kossuth Ferenc dolgairt a szabadelv pártot és a kormányt teszi felelőssé. Főfelé bevédolja a kormányt és pártját. Azonban nem eléggé óvatos. A hipokrita szemforgatás köpenye alól kilátsszik a lólab. Ugyanebben a számban közölt másik cikkében ugyanis a legbensőbb egyesülésre hívja fel a katolicizmus küzdelmére a közjogi alap ellenzöt, ez alatt a jelszó alatt: Eiső a vallás azután az ország érdeke. „A közjogi alap, még a kormányforma is közömbös”, ha a katolikus érdekek védelméről van szó. Ha a magyar ultramontánizmus így fogja fel a esél érdekekben használatos eszközöket, csakugyan legjobb, ha ügyeinek intézésére valamelyes szélsőbaloldali fogas fiskálist választ, csak azután azt ne követelje, hogy akcióját tiszteletreméltónak tartsák.

A debreczeni felségértés.

Arad, november 21.

A hirhedtté vált debreczeni áldomáson előfordult gyalázatoságokat most az ellenzéki lapok minden áron el szeretnék tushni, vagy hamis híresztelésekkel azoknak élét venni. Hát ebben a törekvésben semmiképp sem láthatjuk a magyar nép jóhírnevének megvédeése iránti igyekezetet, hanem csakis azt a célzatosat, hogy az országháborító népámitók tovább is folytathassák üzemleiket s abban a felháborodott közvélemény ellenhatása vagy a kormány által meg ne akadályoztassanak. De minthogy a titkolódzás épen csak a további rendbontás és néplázítás zavartalan folytatására szolgál, hazafiai kötelesség a szélsőbali kortes-körut által felidézett felségértő iránzatok- és kihágásokról a leplet teljesen lerántani.

A hazug híresztelésekben járatalannak épen nem nevezhető B. H., mely először hozta a debreczeni politikai orgia leplezetlen ismeretetését, most jobb ügyhöz méltó bátorsággal visszaszijja saját tudósítását, midőn keddi számában így hazutolja meg azt az igazságot, a melyet egy önfelédtt pillanatban hozott:

„Hétfői számunk nagy táviratának egy passzusát oda igazitjuk, hogy a cigány játszotta ugyan a Jaj be hunczotot, de a közönség lepisszegte s a banda elhallgatott.”

Ezt a hazug szépitgetést most más vidéki szélsőbali ujságok is széltiben terjesztik, mert persze, hogy meg volna mentve a drágalátos bankettező társaság becsülete, ha egy pár részeg embernek — kikre azt is rálehetne fogni hogy a gent provokatórök voltak — nyakába lehetne varrni az egész botránny ódiümát. De hát ezt bizony nem lehet többé tenni; tapsolt biz ott a félezer dicsérő nagy többsége, még pedig tüntetőleg, a mint az alábbiakból kétségtelenül kitűnik.

A „Nagyvárad” szerkesztője, Sas Ede, ki maga is jelen volt a banketten, így írja le lapjában a jelenetet: „A bántó, odiozus nótá, mintha gunyolása, arczulcsapása lett volna az egész felköszöntőnek. A cigány zenekar a „Jaj be hunczot a német” nótáját zenditette rá. Egy peroznyi csönd, — s a kkor kitört a zelragadtattott tüntetés. A gunyos nótát vihárosan tapsolni kezdtek.” A társaság intelligens részét felháborította a demonstratio; rohantak a cigányhoz, a ki most már a „Még állj német”-tel duplázott rá a mulatságra s a ki, kérdőre vonatván,

Nem bocsátható meg főleg az az idegen szellem, mely az egyetemi előadásokon uralkodik, mely idegen nemzetgazdasági elméletekkel, észjogi fogalmakkal, idegen, a mi természetüktől merőben távol álló filozófiai okoskodásokkal rontja meg a fiatalág nemzeti irányba könnyen hajlítható gondolkozásának szűz talaját s meggyöttri olyan magyartalan kifejezésekkel, melyeknek borzalmassága minden ép érzékű embert iszonyattal tölt el a bíróságok aktáiban, az ügyvédek beszédeiben és irataiban, a professor és orvosok könyveiben.

A szépirodalomban meg már nem szomorúságos hiba, hanem egyenesen bün az idegen szellem túlterjeszkedése a nemzeti fölött. Eppen a szépirodalomnak a feladata az, hogy elvigye osöppenkin az eszméket a legszerényebb képzettségű személyek lelkébe is, melvele érzéküket, serkentse gondolkozásukat, belevonja bizonyos arányban lényüket abba a nagy harozba, melyet az egész emberiségnek kell vivnia haladásáért, de a melyben korlátolt erejük miatt nem vehetnek részt teljes mértékben. A mig a tudományos irodalmat úgy tekinthetjük az eszmék harozában, mint nagy folyamat, mely sziklából termő földet készít, vagy virágzó téreket új görgeteggel borít el és ismét új természetnek veti meg alapját, — a szépirodalom apró szemű harmat, mely a millió fűszalat és virágot táplálja. A nemzeti életben tehát aránylag rövidebb idő alatt tar-

tósabb és nagyobb károkat okozhat, ha hiányzik belőle a nemzeti szellem, mert elfojtja vagy elcsenévészeti a nemzeti életnek csiráit.

Az utolsó években az idegen iskolákat utánzó felekezetek egész tömege keletkezett irodalmunkban. Ellenértben azzal a téves fel fogással, mely a nemzeti szellemet egyedül a népiesben kereste s tulságba vitte a paraszttörténeteket, merőben hadat üzent mindennek, a mi magyar. Egyedül a nyelvet tartotta meg, azt is kegyetlenül kiforgatva a maga valójából, megtartotta csupán azért, mert magyarul olvasókhoz mégis csak magyar szavakkal lehet beszélni. Ezeknek az irói felekezeteknek tagjai, akik egyedül üdvözítő egyházakat csinálnak a maguk társaságaikból, melyek szimbolizmusra, naturalizmusra és mindenféle irodalmi eretnekségre esküdnék, hova-tovább nagyobb kárt tesznek a magyar nyelv szellemén — noha azt vindikálják maguknak, hogy zamatoss magyarssággal egyedül ők irnak — amint akár a Kazinczy utáni nyelvújítók, vagy a mult évtized magyartalan tanárai. Kicsavarják önkényesen a szinezes bizarrsága végett a magyar kifejezésnek értelmét, s az ujonnan alkotott ellenzetes fogalmak szárnya alatt a nemzeti irodalomba a nemzeti léttől és jellemvonásoktól merőben távol álló szellemet csempészik be. Szükségtelen példákkal bizonyitanunk; érzik ezt mindnyájan, akik ma a nemzet lelkét ke-

resik, de csak elvéve találják meg szépirodalmunkban.

Pedig a nemzeti szellem megnyilatkozásának a szépirodalomban politikai fontossága is van. Minden morzsa, melyet lehántunk a nemzeti gondolkozásról, a nemzeti érzület önállóságát támadja meg. Fölötte szükséges tehát, hogy a magyar irók ne távozzanak el idegen fantazmagóriák kedvéért hazájuk ősforrásától. A kik bel-estek az idegen szellem utánzásának betegségsébe, siessenek kigyógyulni belőle Idegen szellemü irataik kelthetnek ugyan feltűnést ideig-óráig, természetesen azok előtt, a kik az eredeti szellemmel annak eredeti forrásánál meg nem ismerkednek, a mikor száználmasnak fogják tartani utánzásukat. A nemzeti kultúra terményei közt azonban nem lesz más helyük, mint a növénygyűjteményekben az édes, de mérges maszlagnak. Csakhogy épen ez a baj, hogy az avatlanok nagy tömege könnyen megmérgeződik a maszlaggal; azért rajta kell lenni mindenkinek, a ki a magyar nemzeti kulturát előmozdítani kívánja, hogy a mérgek kiirtassék. Magyar társadalom csak magyar szellemü irodalom által nőhet nagygy a erőssé, a magyar nemzeti állam sem képzelhető erős magyar társadalom nélkül. A magyar nemzeti szellemü irodalom előmozdítása tehát nem csak kulturális, de nemzeti, állami érdek is.

Arad sz. kir. város kap. hivatalától.

15315/1894. sz.

Körözés.

Folyó hó 3-án az aradi országos vásártér-
ren egy 4—5 hónapos fekete szőrű csillagos
homlokú kancza csikó találtatott bitangságban.

A csikó tulajdonosa köröztetik azzal, hogy
a mennyiben annak átvétele végett az aradi
kapitányi hivatalnál f. hó 22-ig nem jelentke-
zik, az mint gazdtalan nyilvános árverésen el-
adatni fog.

Arad 1894. évi november 8-án.

Sarlot Domokos
főkapitány.

Téli almát,
kiváló fajtákat,
nagyobb mennyiségben
is elad fő-ut 48. sz. alatt
Boros Beniné.

Magyar kir. államvasutak. Üzletvezetőség Arad.

27754/III. szám.

Hirdetmény.

Ezennel közhírré teszük, hogy Arad álló-
másunk árukiadási raktárában folyó hó 29-én
reggeli 9 órától kezdve a vonalainkon kézbesít-
hetlenné vált áruk, felesleget képező és talált
tárgyak nyilvános árverés útján eladatni fognak.
Nevezetesen: egy waggon szerszámfa, kocsi-ke-
nőcs, festék-áru, vaságyak, kép, cukorka, ruha,
bor, műtrágya, vasszekrény, üveg, szalonna,
hajtó kerekek, eke-fej, vascsövek, vaslemez,
sárga rézbetűk, vízeresztő készülék, barchent,
üres hordók, stb.

Ezen árverésre a t. cz. közönség tisztelettel
meghívatik.

Az üzletvezetőség.

Arad sz. kir. város polgármesterétől.

79 | 894. pm.

51 9—o2

Hirdetmény.

Arad sz. kir. város közönsége
részéről közhírré tétetik, hogy a vá-
rosi árvapénztárból és a város által
kezelt alapokból törlesztési kölcsön-
ök vehetők.

Fizetendő évenként: 23 évi tör-
lesztésre 8% a melyből tőke törlesz-
tésre esik 2% 26 fél évi törlesztésre
7 $\frac{1}{2}$ % a melyből tőke törlesztésre 1 $\frac{1}{2}$ %
fordítatik. 32 évi törlesztésre 7 $\frac{1}{2}$ %
amelyből a tőketörlesztésre 1% szá-
moltatik el. A kölcsönvevők jogában
áll kölcsönt a törlesztési időn belül
is félévi felmondásra a félévi kamat
különbözet megtérítése mellett visz-
szafizetni.

Arad 1894. január 10.

Salacz Gyula,

királyi tanácsos polgármester.

Téli áruk!

Az olcsóság csodája!

a hol mindent fél árban lehet venni

csakis, de csakis**Kilényi R. és Társa**

7, 14 és 30 kros bazárjában

a színházépületben, a 18 vértanu szobor
átellenében van. 536 9—9

Iskolai táskák potom árért.

Alkalmi ajándékok**hihetetlen olcsó áron.****Gyermekjátékok majdnem ingyen.**Gyermek és férfi kalapok minden árban.
Gyermek és férfi ingek, harisnyák, nyak-
kendők, gyermekkocsi, utazó bőröndök,
esernyők, stb. stb. 813.**olcsóbban mint bárhol.**

12727/894. k. h.

Hirdetmény.

A nagyméltóságú kereskedelemügyi m. kir.
miniszterium 1884. évi 39523. sz. a kelt intéz-
ménye alapján az 1894. évben fizetett III-ad
osztályú kereseti adóösszegnek azon minimuma,
mely Arad szab. kir. város területén lakó iparo-
sokat és kereskedőket iparhatósági megbizot-
takká leendő megválasztásra képesíti, 15 friban
lévén megállapítva, — az 1885. évi 52211. sz.
a kibocsájtott magas miniszteri rendelet érte-
lémében s figyelemmel az 1884. XVII. t. cz. 169.
és 172. §§-aiban foglaltakra, Arad város terüle-
tén 20 és az aradi járás részére szintén 20 ipa-
ros és kereskedő választandó mint iparhatósági
megbizott, kik működésüket 1895. évi január
hó 1-én kezdendik meg.

Az aradvárosi I-ső foku iparhatóság mellé
a hivatkozott törvény 169. §., az aradi járás
szolgabírósa mellé a 172. §. értelmében 20—20
iparhatósági megbizottnak s 4, esetleg 18 póttag-
nak a városháza földszinti kistermében megej-
tendő választására f. évi december hó 22 ik
napjának d. e. 10 órája kitűzetik, mire az érde-
kelt helybeli kereskedő és iparos urak minél
számosabban leendő megjelenésre felhívtnak.

Arad sz. kir. város kapitányi hivatala, mint
I-ső foku iparhatóság, 1894 november 15-én.

Sarlot Domokos
főkapitány.

Az epilepsia

gyógyítható és pedig visszaesés
nélkül. Ezerek tanuskodnak már a
tudománynak ezen csodálatraméltó
sikere mellett.

Részletes adatok válaszlévél-bé-
lyeggel együtt beküldendők a követ-
kező cím alatt:

„Office Sanitas“, Paris 30. Fau-
bourg Montmartre. 779 9—12

Aradi nyomdarészvénytársaság könyvnyomdája Aradon.**Fő-ut 51. sz.**

az „Aradi és csanádi egyesült vasutak“
palotájában.

Telefon sz. 151.**Papirzacskók**

erős és jó minőségű papirból gyártva

mindenféle nagyságban

nálunk raktáron tartatnak és cégnyomással együtt olcsó
áron kaphatók.